

‘ER ZIJN DAGEN GEWEEST DAT IK OP WEG NAAR HUIS EEN POTJE ZAT TE BRULLEN’

Esther (32) is ruim drie jaar bezig om moeder te worden en zit momenteel in een IVF-traject. Ze is kraamverzorgende.

Esther: ‘Wat als het nooit gaat lukken om een kind te krijgen? Daar kan, nee, wil ik nog niet over nadenken. Struisvogel-politiek misschien, maar daardoor hou ik het wel vol. De kans op een spontane zwangerschap is bij ons nog steeds aanwezig. Ik blijf erop vertrouwen dat het goed komt.

Het zien van zwangere buiken vind ik moeilijk. Zwanger zijn is iets wat ik zelf ook zo graag wil. Toch kan ik er oprecht van genieten als ik bij een kraamvrouw met haar pasgeboren baby kom. Gevoelens van jaloezie heb ik op zulke momenten niet. Het is hún baby, niet het kindje waar ik naar verlang. Lastiger vind ik het als mensen me tijdens m’n werk ongegeerd vragen stellen over mijn privésituatie. Ze beseffen niet

‘Ik ben in staat om mijn emoties te blokkeren tijdens m’n werk’

altijd hoe gevoelig het ligt. Ik wil er best iets over vertellen als ik ergens wat langer ben en er een vertrouwensband is. Maar sommige mensen zijn zo kortzichtig dat ik me er ongemakkelijk bij voel. Dan vragen ze of ik kinderen heb en – als ik antwoord van niet – of ik er dan niet eens een keer werk van zou gaan maken. Op zulke botte opmerkingen ga ik niet eens in. “Kinderen zijn je gegeven of niet,” zei een familielid van een kraamvrouw eens tegen me. Alsof ik te ver ging door met IVF bezig te zijn. Dat veroordelende vond ik heel erg. Ik ben in staat om mijn emoties te blokkeren tijdens m’n werk. Dat moet ook, vind ik, niemand hoeft mijn tranen te zien. Soms is dat een uitdaging. Ik moest eens naar een nieuw kraamgezin vlak nadat ik een teleurstellende uitslag van een onderzoek had gekregen. Ik belde aan, m’n ogen nog rood van het huilen. Die mensen wisten van niks en ik hield me groot, maar het was zwaar. Op zulke dagen zit ik in de auto naar huis een potje te brullen.

Of ik met dit werk stop als het moederschap definitief uitblijft, weet ik niet. Ik vind het nu nog hartstikke leuk en dat komt ook doordat ik hoop heb. Ik verheug me er nog steeds op om ooit zelf als trotse kraamvrouw mijn baby in m’n armen te houden.’ <<